

**Modře natištěné štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!**

J Time
Committed
À délai
convenu

**Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
Záznamník: 416/530-0202
E-mail: abrezina4222@rogers.com
abe@satellite1-416.com**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 2.

(280.)

Vol. 13.

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com

**Thursday,
January 30,
2003**

Desáté řemeslo

Jelikož jsem vystřídal v mládí devatero řemesel, nepatřím zrovna k těm, kteří by oplývali hmotnými statky. Svým způsobem jsem šetřilek, ač moje žena tvrdí opak, když mám ve zvyku nechávat rozsvícené světlo ve sklepě či v koupelně. Když platíme dvakrát tolik za plyn než naši sousedé či známí. Dojídám sponádaně jídlo na talíři, ač díky tomu přibývám na váze. Nevychazují staré boty, i když v podrážkách jsou díry. Když mi praskne řemínek na hodinkách, neuměle ho opravím, přestože nové hodinky stojí méně než pěkný nový řemínek.

Nic se tím nešetří, ale patřím k fetišistům. K lidem, kteří si vždy vybudují k věcem vztah. Ale k plynu či elektřině si tento vztah při nejlepším vůli vybudovat nedovedu.

Když se mi nedávno rozbila digitální kamera, jel jsem na kole přes celé Toronto, abych ji nechal opravit. Za opravu jsem zaplatil tolik jako za novou moderní s dvakrát větší rozlišovací schopností. Takže vlastně ani takovým šetřítkem nejsem. Nedávno mi zase upadlo tranzistorové krátkovlnné rádio Sony. Přestalo hrát. Rozbil se reproduktor, ale na sluchátka lze stále poslouchat. Už dávno neposlouchám evropské stanice na krátkých vlnách. Nahradil je internet. Přesto jsem chtěl ze svého vrozeného fetišismu tuto hračku zachránit. Před léty stálo čtyřicet dolarů. Zašel jsem tedy do záruční opravy Sony. Sdělili mi, že za odhad, zaplatím 25 dolarů. I stalo se. V případě, že by oprava stála více než 90 dolarů, že mi zavolají. I zavolali mne, že za správkou zaplatím dolarů 115. Naivně jsem se zeptal, jestli k tomu zaplatím také daň. „Ano PST i GST.“ Odpověděl jsem: „Chcete říci, že oprava bude stát 132 dolarů a 25 centů.“ Schizofrenie šetřilka a fetišisty ve mně pracovala na plné obrátky. „Já si to rozmyslím,“ řekl jsem, „mohu zavolat zítra.“ Jakmile jsem položil sluchátko, uvědomil jsem si, že jsem idiot. A abych už dále neupadl v pokušení věc zachránit, vyrazil jsem do příslušného obchodu. Zanechal jsem tam dvacet pět dolarů za odhad plus GST a PST. Oni mně odpověděli, ať si počkám, protože moje rádio bylo rozdělané a za deset minut jsem si svého talismana, byť nehrajícího, nesl v patnáctistupňovém mrazu domů. Neměl jsem ani pocit, že jsem vyhodil 28,75 jako že jsem ušetřil 103,75. A jak tak zevluji a dívám se po nějaké hospůdce, kde bych mohl utratit částku přesahující ušetřených sto dolarů, vidím, že nějaký zoufalý korejský Ferda Mravenec si otevřel na úplně nemožném místě obchod s televizemi a při tom provádí práce všeho druhu. Po vzoru Brouka Pytlíka jsem vstoupil dovnitř a ukázal mu výplod techniky z osmdesátých let minulého století. Zakroutil hlavou a řekl, že to bude drahé, protože na opravu je potřeba malý reproduktor a ten bude stát přes dvacet dolarů. Souhlasil jsem, najednou jsem ucítil zvláštní harmonii dvou svých přirozeností - šetřilka i fetišisty.

V minulém století, ještě v devadesátých letech, bylo těchto elektroopravářů, ševců, krejčích v těchto místech celá řada. Pokud se pamatují, byli z Kypru, Řecka, Sýrie i z východní Evropy. Dnes již vyhynuli nebo vymírají. Tohle byl takový osamělý sirotek, jeden z posledních mohykánů.

Minulý týden měli stávkovat železničáři na Slovensku. Má se rušit dvacet pět procent místních tratí. Prý se nevyplácují. Malá kompanie však byla schopná udržet místní lokálku při životě. Kdosi poznamenal, že je to proto, že společnost věděla, co lidi v tomto zapomenutém kraji potřebují, zatímco ti, co sedí na úřadu v Bratislavě to nevědí. Jenže doba není příznivá pro malé podniky, či lokálky a nějak se mi nechce věřit, že až se vše bude řídit z Bruselu, že to bude lepší. Desátá bída postihne bohužel i malé podnikatele, kteří nevystřídali devět zaměstnání před tím. V 21. století již nebude platit přísloví o devateru řemesel. Škoda jen, že jsem se nenarodil o padesát let později.

Aleš Březina

Händel završil dny sváteční

Zdenka Jarošová (jednou jako služebná, po druhé jako zpěvačka), Přemysl Kubišta - Händel a hudebníci: J. Jarosil, K. Manaugh a M. Bruner ve hře *Já, Georg Friedrich Händel*.

Také jste viděli „Händla“, tu krásnou hudební konverzaci - jak mnozí z vás vyslovili jedním dechem jak dojem, tak vlastně i osobní hodnocení hudební hry z barokního období? Uvedla ji v pátek večer 10. ledna pod názvem *Já, Georg Friedrich Händel* Small Chamber Harmony v Torontě ve světové premiéře (a reprízovala ji o následující sobotě a neděli).

Máte pravdu, stálo za to ji vidět. Ne pokaždé se nám dostane tak tklivého pohlazení na duši jako právě touto inscenací. Ostatně, režisérka Brigita Hamvašová (vzpomeňme na vloni uvedenou *comedii del'arte Tři v tom*) s producentem inscenace Miroslavem Jarošem nenechali nic náhodě. Jestliže se dá o nějaké hře vůbec říci, že se v ní režie vydováděla, pak tato patřila právě k takovým.

Režisérka nevynechala jedinou příležitost k navození co nejbližšího dramatického kontaktu nejen mezi herci a muzikanty navzájem, ale zejména mezi herci, muzikanty a diváky. Využila každé příležitosti k dotažení gagu do konce, připomeňme např. mistrovo šlápnutí do nočnicku, Händlův tanec s kapesníčkem, lehounká facka pěvkyně dotěrnému komponistovi, tajné upíjení skladatelova vína muzikanty aj. Dala tak průchod normálním lidským vlastnostem, jakými jsou tichá zlomyslnost, malé naschvály, ješitnost, závist, lakota anebo naopak rozvernost, koketérie - Marcelinino jednoznačně do skladatelovy tváře vmeteno „nastydím“ atp. Inscenace tímto pojetím ztratila na rozměrech naučné encyklopedie a stala se rozvernou komunikací „hrajících a poslouchajících“, tedy herců a muzikantů s diváky. A že se jí to podařilo, toho jsou důkazem spontánní projevy přítomných, kteří nejenže hlavní postavě - hudebnímu skladateli Händlovi v podání hostujícího tenoristy a herce Přemysla Kubišty z

plzeňské operety - ze sálu přivzukovali či oponovali, ale dokonce vstávali ze sedadel, když vzdávali umělcům hold za jejich výkony. Takové pocty se nedostalo v tomto sále každému herci, stejně jako se ne každému dostalo tak spontánního divákovy potlesku na otevřené scéně. Režisérčiny snahy, aby herecké výkony dosáhly kvalit hudební produkce, se ukázaly být naplněné. Divák, který si tuto inscenaci vybral, si vybíral především barokní hudbu. A dopředu tušil, že herecké výkony budou umocněny právě kvalitou hudební a pěvecké produkce. Konečně, sopranistka Zdenka Jarošová (která sehrála druhou roli v postavě služebné Marceliny, a kterou v průběhu nacvičování trápila bronchitida), tenorista Přemysl Kubišta (který měl na secvičení s herci a muzikanty pouhopouhý týden, takže se na scéně zkušelo třífázově), Jaroslav Jarosil (cello), Milan Bruner (flétna) a Kevin Manaugh (kytara) odvedli výkon, který si přízeň divákovu bezesporu zasloužil.

Kromě nich velice kompaktně dotvářeli postavy nejen perfektně vypracované kostýmy, které upravila Sylvia Galvánková, a rekvizity s parukami Zdenky Forstrové, ale i komfortně působící nábytek v nenáročném, ale promyšleně působícím scéně Miroslava Jaroše. K úplnosti je nutné dodat, že ve zvukové kabině bezchybnou práci odvedl Karel Tamchyna.

Händlova hudba - mnohdy lehounká jako vánek a jindy zase bouřící emocemi a dramatickými zvraty (připomeňme si jen, že skladatel má na svém kontě 41 oper, přes 30 oratorií, 20 dvoj- nebo trojzpěvů, rovnou stovku sólových kantát, 12 varhanních koncertů, 18 koncertů Grosso a mj. i více než na šest stovek opusů) byla krásným zpestřením - a nepřeháním, když řeknu, že dokonce i završením předcházejících dnů svátečních.

Věra Kohoutová
